

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.056/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a meghatalmazott1 (Cím3; ügyintéző: dr. Hajdu Eszter kamarai jogtanácsos) által képviselt **Felperes1** (Cím1) **felperesnek**, a alperesi képviselő egyéni ügyvéd (cím7) által képviselt **Alperes1** (Cím2) **alperes** ellen, jubileumi jutalom megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.131/2023/6. számú ítélete ellen, az alperes 7. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 124.000 (százhuszonnégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 396.800 (háromszázkilencvenhatezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2017. március 2. óta állt alperes alkalmazásában légijármű vezető munkakörben, 2017. március 2-tól 2020. november 10. napjáig munkaviszonyban. Az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 19.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján 2021. március 1-jétől kezdődően egészségügyi szolgálati jogviszonyban látja el a munkakörét.

[2] A felperes korábbi jogviszonyaiban 2017. március 2. napját megelőzően a előző munkahelyénél rendvédelmi szolgálati igazgatási jogviszony keretében végzett munkát 1980. november 9. napjától 2017. február 28. napjáig, mely számára 36 év 3 hónap 20 nap szolgálati elismerésre való jogosultsági időt keletkeztetett. A felperes a 40 év szolgálati idő elismerésre való jogosultsági időt alperes által elismerten 2020. november 10. napján töltötte be. Az alperes a 40 év szolgálati elismerésre az Eszjtv. 9.§ (2) bekezdés c) pontja alapján megállapított 5 havi illetményének megfelelő összegű juttatást felszólítás ellenére sem fizette meg.

Kereset

[3] A felperes keresetében a 40 év szolgálati jogviszonyára tekintettel kérte az alperes kötelezését öt havi illetményének megfelelő 4.960.000 forint, továbbá ezen összeg után kamat és perköltség megfizetésére.

[4] Előadta, hogy a szolgálati elismerés tekintetében a jogosultság alapját képező szolgálati időt még a munkaviszonya ideje alatt megszerezte. A munkaviszony fennállása alatt pedig az alperes nem volt köteles ilyen juttatást fizetni, mert munkaviszonyban ilyen szabály nem kötelezte.

[5] Hivatkozott az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII. 1.) Kormány rendelet rendelkezéseire, mely szerint az alperesnek legkésőbb 2021. december 30. napjáig meg kellett volna fizetnie a felperes részére az 5 havi illetménynek megfelelő összegű szolgálati elismerést.

Ellenkérelem

[6] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[7] Hivatkozott arra, hogy a felperes már a törvény hatályba lépése előtt rendelkezett a 40 év szolgálati idővel, az Eszjtv. pedig visszamenőleges hatályról nem rendelkezett. Ennek következtében az Eszjtv. 9. § (3) bekezdése szerinti szolgálati elismerés a (2) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napján esedékes.

[8] Az alperes értelmezésében is ugyanis a jogalkotó az Eszjtv-ben és az annak végrehajtására hozott 664/2021. (XII.1.) Kormány rendeletben is kizárólag a korábban közalkalmazotti jogviszonyban álló egészségügyi szolgálati jogviszonyos alkalmazottakat akarta abba a helyzetbe hozni, hogy a szolgálati időhöz kötött juttatás szempontjából a korábbi jogviszonyokhoz képest ne érje őket hátrány. A korábban munkaviszonyban álló egészségügyi szolgálati jogviszonyba került alkalmazottak esetében a szolgálati elismerésére vonatkozó juttatást a munka törvénykönyvéről szóló 2012.évi I. törvény (a továbbiakban:Mt.) nem tartalmazta, így arra nem jogosult a felperes.

Az elsőfokú bíróság határozata

[9] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 4.960.000 forint szolgálati elismerés alapján járó juttatást, ezen összeg után kamatot és perköltséget.

[10] Az elsőfokú bíróság a jogértelmezési kérdésben megállapította, hogy bár az Eszjtv. valóban nem rendelkezik visszamenőleges hatályról, azonban a jogalkotó a veszélyhelyzet fennállása alatt alkalmazott különleges jogrendben kapott felhatalmazással élve a törvényt a 664/2021. (XII.1.) Kormányrendelet 2. § (1) bekezdésben foglaltak szerint pontosította. Egyértelművé tette, hogy nemcsak azok jogosultak a szolgálati elismerésre, akiknek a szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott időtartamot, hanem azok is, akiknek a szolgálati viszony létrejöttét követően már meghaladta a jogosultsági időt a szolgálati idejük. Ezen két esetkör meghatározását a jogszabály az „elérte vagy meghaladta” kifejezéssel írja le, ami a szavak nyelvtani értelmezése és a jogalkotó céljára is figyelemmel csak akként értelmezhető, hogy a jogalkotó a hosszú ideje fennálló egészségügyben eltöltött időt kívánta elismerni és juttatásban részesíteni, függetlenül az Eszjtv. hatályba lépésétől.

[11] Az alperes azon érvelése, hogy a jogalkotó szándéka kizárólag a korábban a Kjt. hatálya alatt álló dolgozó közalkalmazottak vonatkozásában áll fenn, nem helytálló. Erre a különbségtételre ugyanis a jogszabályban semmi nem utal. Éppen ellenkezőleg a jogszabályból az olvasható ki, hogy a jogalkotó szakítani kívánt a korábbi szabályozással és az egészségügyben dolgozókra vonatkozó különböző jogviszonyokból eredő különbségtétel helyett egységesen kívánta szabályozni az egészségügyben dolgozók szolgálati jogviszonyát. Ezt az értelmezést támasztja alá az Eszjtv. Preambulumában leírtak is, miszerint a jogalkotó a törvény megalkotásával az egészségügyben dolgozók áldozatvállalását kívánja elismerni, amely a koronavírussal való küzdelemben kiemelt helytállást kívánt meg az ágazat valamennyi dolgozójától. Továbbá a jogszabály általános indoklásában is megjelenik az a jogalkotói szándék, hogy a Magyar Orvosi Kamarával és a szakdolgozói érdekképviselletekkel egyeztetve a Kormány az egészségügyi dolgozók megbecsülését kívánja az új jogviszony megalkotásával, és a jogviszonnyal járó szolgálati elismeréssel megvalósítani.

[12] A jogszabály azzal, hogy a Kjt. hatálya alatt megkapott jubileumi jutalmat, mint jogosultsági korlátot támasztja, nem tesz olyan különbséget, hogy csak a korábban a Kjt. hatálya alatt dolgozóknak biztosítja a szolgálati elismerés terén a jogfolytonosságot. Éppen ellenkezőleg a Kormány rendelet 2.§ (6) bekezdésének a) pontjában foglalt kizáró okkal a jogalkotó éppen azt akarta elkerülni, hogy a korábban közalkalmazottként dolgozók kétszeresen váljanak jogosulttá a szolgálati idejük elismerésére, de ez a rendelkezés semmiképp sem értelmezhető úgy, hogy vissza kíván térni a korábbi különbségtételre.

[13] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Kormányrendeletből egyértelműen megállapítható, hogy a jogalkotó szándéka szerint az egészségügyi dolgozó akkor is jogosult ezen juttatásra, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban – bármely más jogviszonyban – érte el.

[14] Tekintettel arra, hogy az alperes által sem vitatottan a felperesnél megállapítható, hogy meghaladta a jogviszonya a 40 év egészségügyi szolgálati jogviszonyt, így 5 havi illetménynek megfelelő összeg illette meg.

Fellebbezés

[15] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[16] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves jogi következtetéseket vont le.

[17] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az anomáliát, mely szerint egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttkor ugyan a szolgálati elismerésre jogosító idő a felperes esetében a jogviszony már meghaladta, de nem állt közalkalmazotti jogviszonyban. Az alperes 2021. február 28. napjáig munkaviszonyban foglalkoztatta a légimentésben közvetlenül résztvevőket. Az Eszjtv. 19. § (2) bekezdése alapján a munkavállalók jogviszonya 2021. március 1. napjával került az Eszjtv hatálya alá. Az Mt. nem ismerte a jubileumi jutalmat, erre tehát jogosultságot a munkavállaló munkaviszonyban nem szereztek. Ebből a szempontból az alperes speciális helyzetben van a többi, eredetileg közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény hatálya alá tartozó munkáltatókhoz képest. Az alperes álláspontja szerint a 664/2021. (XII.1.) Kormányrendelet 2.§ (1) bekezdése szerint az Eszjtv. hatálya alá tartozó személy szolgálati elismerésre való jogosultsága csak akkor áll fenn, ha a szolgálati elismerésre jogosító időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el vagy haladta meg. Tehát, ha a szolgálati elismerésre jogosított időt az érintett 2021. március 1. és a Kormányrendelet 2021. december 2-ai hatályba lépése között érte el, vagy az új beszámítási szabályok alapján meghaladta, akkor a szolgálati elismeréssel járó összeget részére 2021. december 31-ig szükséges kifizetni.

Fellebbezési ellenkérelem

[18] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes kötelezését perköltség megfizetésére. Továbbra is fenntartotta azon jogi álláspontját, miszerint jogosult az Eszjtv. szerinti szolgálati elismerésre, melyre tekintettel az alperes megfizetni tartozik a részére az Eszjtv. 9. § (2) bekezdés c) pontja alapján 5 havi illetménynek megfelelő összeget. A felperes a 664/2021. (XII.1.) Kormányrendelet 1.§-a alapján, valamennyi megelőző munkában töltött időt egészségügyi szolgálati jogviszonynak kell tekinteni. Az összeg megfizetésére az alperes köteles, figyelemmel arra, hogy a Kormányrendelet hatályba lépésekor (2021. december 2.) az alperessel állt fenn a jogviszonya. A Kormányrendelet 2.§ (5) bekezdése pedig kimondja, hogy a szolgálati elismerést az az egészségügyi szolgáltató köteles kifizetni, amelyik szolgáltatóval az érintett személy egészségügyi szolgálati jogviszonya a (3) bekezdés a) pontja szerinti esetben e rendelet hatályba lépésekor fennáll.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkére, mely szerint a hivatkozott alkalmazandó jogszabályok értelmezési alapelveként a szavak általánosan elfogadott jelentése, a szövegkoherencia, figyelemmel a jogszabály céljára, preambulának rendelkezésére, indokolása is a helytálló.

[20] Hivatkozott a Szegedi Ítéltábla Mf. 40.026/2023/6. számú, határozatára, melyben azonos tényállás mellett, az elsőfokú és a másodfokú bíróság is megítélte a munkavállaló részére a szolgálati elismerést. Megnevezte továbbá a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.080/2023/4. számú ítéletét, melyet a Kúria Mfv.X.105/2023/4. számú határozatával helyben hagyott. A Kúria döntésének elvi tartalma szerint a jogalkotó nem az Eszjtv. hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időhöz kötötte a szolgálati elismerést, így nem volt akadálya a korábban fennálló jogviszonyok beszámításának.

A másodfokú bíróság jogi indokai

[21] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[22] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan tárta fel, a döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló következtetéssel, a helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban:Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján helyes indokai alapján hagyta helyben.

[23] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá.

[25] Az Eszjtv. 9. § (1) bekezdése szerint a 25, 30, illetve 40 év egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár.

[26] Az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedéseiről szóló 664/2021. (XII.1.) Kormányrendelet (a továbbiakban Kormányrendelet) 1.§ (1) bekezdése szerint az egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező személyek az Eszjtv. 9. §-a alkalmazásával egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek kell tekinteni az Eszjtv. 8. § (9) bekezdés a) – l) pontja, valamint az Eszjtv. 8. § (9a) bekezdés c) és e) pontja szerinti jogviszonyban eltöltött időtartamot, függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre.

[27] A 2. § (1) bekezdése szerint, ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott – időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy – a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára.

[28] A peradatok szerint a felperes az alperessel állt munkaviszonyban, amely jogviszony az Eszjtv. alapján – a törvényen alapuló jogállásváltozás miatt – 2021. március 1-jétől egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult át. Az átalakulás időpontjában a felperes az Eszjtv. 8. § (9) bekezdése alapján, több mint 40 év egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időként figyelembe vehető jogviszonnyal rendelkezett.

[29] A Kormány rendelet 1. § c) pontja egyértelműen úgy rendelkezik, hogy figyelembe kell venni az 1.§-ban meghatározott jogviszonyban eltöltött időtartamot, függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatályba lépése előtt vagy azt követően jött létre. Ebből kitűnően a jogalkotó nem az Eszjtv. hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időtartamhoz kötötte az elismerést, tehát a célja a hosszú ideje fennálló egészségügyi tevékenységgel eltöltött idő elismerése volt.

[30] Magyarország Alaptörvénye 28. cikke kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[31] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, mely szerint a jelen esetben „elérte” vagy „meghaladta” szavakat a hétköznapi életben használt és elterjedt értelme szerint kell figyelembe venni. A „meghaladta” szó jelentésénél a fentiekben meghatározott jogalkotói célt a hétköznapi életben is használt „meghaladta” szót és a jogszabályi környezetet együttesen vizsgálva úgy értelmezhető, hogy a jogalkotó szándéka abban állt, hogy az egészségügyi dolgozó akkor is jogosult legyen erre a juttatásra, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el.

[32] A 664/2021. (XII.1.) Kormányrendelet 2. § (6) bekezdése rendelkezik a jogosultságból kizárt személyi körrel. E szerint annak nem jár és nem fizethető ki az (1) és (2) bekezdés alapján megállapított szolgálati elismerés, aki már megkapta a szolgálati elismerésnek a fokozata szerinti összegét vagy a jogviszonyban töltött ideje alapján annak megfelelő jubileumi jutalmat a korábbi jogviszonyában, vagy a rendelet hatályba lépésekor már nem áll egészségügyi szolgálati jogviszonyban. A felperes esetében azonban ezen kizáró okok egyike sem állt fenn.

[33] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[34] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban pervesztes alperest a Pp.81.§-a alapján kötelezte másodfokú perköltség viselésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján határozott meg.

[35] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdés m) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a fellebbezési illetéket az állam viseli.

[36] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

[37] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2024. május 16.

Fővárosi Ítéltábla
1.Mf.31.056/2024/5

7

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró